

opusdei.org

Prelaatin kirje (maaliskuu 2010)

Näiden paaston viikkojen aikana piispa Echevarria kertoo meille, että “päivittäinen pyrkimys kääntyä Jumalan puoleen jossakin tietyssä kohdassa on hyvin tärkeää”.

7.6.2010

Rakkaat lapseni: varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani!

Tämän vuoden paastonajan viestissään paavi pohtii oikeudenmukaisuuden laajaa

aihepiiriä. Viitaten tämän hyveen klassiseen määritelmään – jokainen saakoon mitä hänelle kuuluu - Benedictus XVI sanoo, että "mitä ihminen eniten tarvitsee, sitä ei voi hänelle lain turvin taata. Elääkseen täyttä elämää ihminen tarvitsee jotain henkilökohtaisempaa, joka voidaan antaa vain lahjana: voisimme sanoa, että ihminen elää siitä rakkaudesta, jota vain Jumala voi antaa, hän joka loi ihmisen kuvakseen ja kaltaisekseen.”(1)

Mitä ihmissuhteisiin tulee, jokaiselle antaminen mitä hänelle kuuluu on välttämätön vaatimus oikeudenmukaisen, todella inhimillisen yhteiskunnan kehittämiseksi. Tässä mielessä jokaisen meistä tulee pyrkiä täyttämään velvollisuutensa toisia kohtaan niin hyvin kuin mahdollista sekä yksilöinä että sen yhteisön osana, johon kuuluu: perheen, yrityksen, yhteiskunnan. Emme

kuitenkaan voi tyytyä tähän. Pyhä Josemaria neuvoi ”harjoittamaan oikeudenmukaisuutta ja ylittämään sen rakkauden hengessä.”(2)

Rehellisyys ja oikeamielisyys toisia kohtaan tehtäviemme suorittaessamme muodostaa pohjan oikein järjestäytyneelle yhteiskunnalle, vaikka tarvitaankin vielä enemmän. Herramme tunsu huolta sairaiden parantamisesta ja nälkäisten ruokkimisesta, mutta hän kantoi huolta ennen kaikkea myös hengellisten tarpeiden tyydyttämisestä: jumalallisten totuuksien ymmärtämisestä, synnin sairaudesta parantamisesta... Pyhä Augustinus kirjoitti, jos ”oikeudenmukaisuus on hyve, joka antaa kullekin mitä hänelle kuuluu ... ei ole lainkaan oikeudenmukaista, jos joku erottaa ihmistä tosi Jumalasta”.(3) Siksi Isämme korosti: ”olkaa vakuuttuneita siitä, ettei yksin oikeudenmukaisuus milloinkaan

riitä ratkaisemaan ihmiskunnan suuria ongelmia. Älkää ihmetelkö, että pelkkää oikeudenmukaisuutta harjoitettaessa ihmiset tuntevat haavoittuvansa. Ihmisarvo, Jumalan lapsen arvokkuus vaatii paljon enemmän. Rakkauden on läpäistävä kaikki ja kuljettava sen rinnalla, sillä se tekee lempeäksi, se jumalallistaa kaiken: 'Jumala on rakkaus' (1. Joh. 4:16). Jumalan rakkauden tulee aina olla vaikuttimenamme, sillä se tekee meille helpommaksi rakastaa lähimmäistä ja se puhdistaa maalliset rakkaudet ja nostaa ne korkeammalle tasolle.”(4)

Nämä pohdinnat paaston alussa tekevät meille myös helpommaksi toteuttaa käytännössä liturgian kutsua kääntymiseen näiden viikkojen aikana, valmistautuessamme pääsiäiseen. Jotta voisimme tehokkaasti myötävaikuttaa oikeudenmukaisemman

yhteiskunnan rakentamiseen,
meidän on ensin saatettava oma
sydämemme järjestykseen.

Moittiessaan fariseuksia heidän
huolestaan “puhtaan” ja
“epäpuhtaan” ruoan suhteen meidän
Herramme sanoi: Ei ihmistä voi
saastuttaa mikään, mikä tulee
häneen ulkoapäin. Se ihmisen
saastuttaa, mikä tulee hänen
sisältään ulos. (5) Sillä juuri
ihmissydän, perisyntin ja omien
henkilökohtaisten syntien
haavoittama, on kaiken pahan lähde;
ja toisaalta juuri ihmissydän,
parannettuna ja kohotettuna armon
kautta, on suurimman hyvän lähde.

Perisynti oli syynä läheisen yhteyden
katkeamiseen ihmisen ja Jumalan
välillä ja ihmisten kesken
varhaisimmassa historiassamme.
Henkilökohtaiset synnit vielä
syventävät juopaa, muuttaen sitä
jopa syvälliseksi erossa Jumalalta

elämiseksi. Näemme tämän niin monilla tavoin yksilöllisessä ja yhteiselämässämme. Luonnostaan avoimena toisille, ihminen ”havaitsee itsessään oudon vetovoiman, joka saa hänet kääntymään sisään päin ja ylpeilemään toisia vastaan: tämä on egoismia, perisyynnin tulosta. Aatami ja Eeva, Saatanan valheen viettelemänä, poimiessaan kielletyn hedelmän vastoin jumallista käskyä, korvasivat rakkauteen uskomiseen perustuvan ajattelutavan epäluuloisuudella ja mustasukkaisuudella ja samalla vastaanottamisen ja Jumalaan täynnä luottamusta toivomisen ajattelutavan ahdistuneella ottamisella ja oman tahtonsa toteuttamisella (vrt. Gen. 3:1-6), kokien tämän seurauksena rauhattomuutta ja epävarmuuden tunnetta. Miten ihminen voi vapauttaa itsensä tästä itsekkyyden vallasta ja avautua rakkaudelle?” (6)

Tämä kysymys ilmaisee jokaisen ihmisen syvimmän pyrkimyksen, koska luotuna rakkaudesta ja rakastamaan, kaikki miehet ja naiset – miten paljon he sitä ajoittain yrittävätkään kätkeä – pyrkivät täyttämään sydämensä suurella ja puhtaalla rakkaudella, joka tulee itsensä antamisesta Jumalalle ja toisille ihmisille Jumalan vuoksi sillä tavoin, ettei järjettömälle itserakkaudelle jää mitään tilaa. Tämä on mahdollista vain Jumalan armon avulla, joka parantaa, vahvistaa ja kohottaa sielumme – armon, joka annetaan meille runsaasti, ennen kaikkea parannuksen ja eukaristian sakramenttien kautta.

Vaalikaamme siis tänä paaston aikana hengellisen uudistumisen haluamme, valmistautuen entistä huolellisemmin säännölliseen ripittäytymiseen ja joka päivä vastaanottamaan Herramme

eukaristiassa. Sen lisäksi auttakaamme ystäviämme, jotta he seuraisivat samaa polkua. Olemmeko päättäneet noudattaa joitakin paastonajan hartauksia, joita kirkko suosittelee näiden viikkojen ajalle? Pyrkimyksemme pysyä lähellä Herraamme ja hänen siunattua Äitiään, olla perinpohjaisempia katumuksen hengessä, asettaa erityisiä tavoitteita muiden auttamiseksi, erityisesti ja ennen kaikkea apostolaatissamme, valmistaa meidät vastaanottamaan pääsiäisen hedelmät.

Kulkiessamme tätä polkua, päivittäinen pyrkimys kääntyä Jumalan puoleen jossakin tietyssä kohdassa on hyvin tärkeää. Nämä peräkkäiset muutokset – ehkä pienissä asioissa, mutta tehtynä samalla ponnistuksella kuin ne olisivat jotain suurta – ovat ratkaisevan tärkeitä hetkiä pyhittymisessämme. Herraamme

haluaa palavasti, että tämä kääntymys tapahtuu meissä, mutta hän tarvitsee henkilökohtaista yhteistyötämme. Muistakaamme pyhän Augustinuksen sanat: ”Jumala, joka sinut loi ilman sinua, ei sinua pelasta ilman sinua.”(7)

Pyhän Hengen kehotuksesta näillä pienillä päivittäisillä edistysaskeleilla on voimaa avata egomme ovi selälleen niin, että Jumalan armo voi puhdistaa sen ja sytyttää sen rakkauteen Jumalaa ja lähimmäistämme kohtaan. Siksi, pyhä Josemaria kirjoitti, ”emme voi pitää tätä paastoa jälleen yhtenä liturgisena ajanjaksona, joka yksinkertaisesti vain toistuu. Tämä hetki on ainutlaatuinen; se on jumalallinen apu, joka täytyy ottaa vastaan. Jeesus kulkee vierellämme ja odottaa meiltä suurta edistysaskelta - tänään, nyt”(8)

Muistakaamme, että sanalla “vanhurskaus” on Raamatussa hyvin syvällinen merkitys, erityisesti Jumalasta puheen ollen. Tässä merkityksessä se tarkoittaa ennen kaikkea Jumalan pyhyttä, josta Jumala armossaan haluaa meidän tulevan osallisiksi uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, kuten apostoli Paavali opettaa roomalaiskirjeessään. ”Kaikki ovat samassa asemassa, sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Jeesus Kristus on lunastanut heidät vapaiksi.”(9)

Vain yhteys Kristukseen uskon ja sakramenttien kautta voi tehdä meidät osallisiksi tuosta pyhydestä, jonka hän voitti meille kuolemalla ristillä meidän syntiemme tähden ja nousemalla ylös meidän vanhurskauttamisemme tähden. ”Tässä me näemme Jumalan

oikeudenmukaisuuden, joka on niin perusteellisesti erilaista kuin inhimillinen vastineensa. Jumala on maksanut meistä vaihtohinnan Pojassaan, todella mittaamattoman suuren hinnan. Kohdatessaan ristin oikeudenmukaisuuden ihminen saattaa kapinoida, sillä tämä paljastaa, ettei hän ole itseriittoinen olento, vaan tarvitsee toista voidakseen täysin olla hän itse. Kääntyminen Kristuksen puoleen ja uskominen evankeliumiin tarkoittaa perimmältään tätä: luopumista itseriittoisuuden harhasta voidakseen tulla tietoiseksi ja hyväksyä oman avuttomuuden ja riippuvaisuuden ihmisistä ja Jumalasta sekä tarpeen saada osakseen hänen anteeksiantonsa ja ystävyytensä."(10)

Kuinka hyvin me ymmärrämme­kään tässä yhteydessä Isämme jatkuvan vakuuttamisen – ensiksikin omalla esimerkillään – että elämässämme

toteutuisi joka päivä oma
”tuhlaajapojan” kääntymys! Tämä on
oppi, joka on meille aina hyvin
ajankohtainen, mutta erityisesti
tulevina viikkoina. "Ihmisen elämä
on jollain tavoin jatkuvaa paluuta
Isämme kotiin. Me palaamme
katumuksen kautta, tuon sydämen
kääntymyksen, joka edellyttää halua
muuttua, lujaa päätöstä parantaa
elämäämme ja joka siksi ilmenee
uhrauksen ja jättäytymisen teoissa.
Me palaamme Isämme kotiin
parannuksen sakramentin kautta,
jossa tunnustettuamme syntimme
pukeudumme jälleen Kristukseen ja
tulemme hänen veljikkeeseen, Jumalan
perheen jäseniksi.

"Jumala odottaa meitä, kuten
vertauksen isä, ojennetuin
käsivarsin, vaikka emme sitä
ansaitse. Ei merkitse mitään, kuinka
suuri velkamme on. Tuhlaajapojan
tavoin meidän kaikkien on tehtävä se
avoimin sydämin, tuntea koti-ikävä

Isämme kotiin, ihmetellä ja iloita siitä lahjasta, minkä Jumala meille antaa tehdessään meille mahdolliseksi kutsua itseämme hänen lapsikseen, olla todella hänen lapsiaan, vaikka vastauksemme hänen kutsuunsa onkin niin heikko.”(11)

Meille on helpompaa kulkea tätä tietä väsymättä, jos pysymme hyvin lähellä äitiämme Mariaa ja pyhää Joosefia, hänen puhtainta puolisoaan. Kääntykäämme heidän puoleensa suurella luottamuksella tänä Marian vuonna, jonka olemme Opus Deissä aloittaneet, tuntien polttavaa halua uudistaa omistautumisemme Opus Deille juuri pyhän Joosefin juhlanä. Minua ovat liikuttaneet jälleen tietyt pyhän Josemarian sanat, joita meidän tulisi miettiä. Viitaten Opus Dein apostolisen työn alkuun naisten parissa, hän kertoi tyttärilleen: ”Ajattelin, että Opus Deissä olisi vain

miehiä. Ei niin, etten arvostaisi naisia ... mutta ennen helmikuun 14. päivää 1930 minulla ei ollut aavistustakaan teidän mukanaolostanne Opus Deissä, vaikka sydämeni paloi halusta täyttää Jumalan tahto kaikessa."(12) Tyttäreni ja poikani, vaalimmeko tätä asennetta – halua täyttää Jumalan tahto – kaikkina hetkinä? Tajuammeko, että ainoastaan juuri tämän palavan halun vuoksi on kristityn naisen tai kristityn miehen elämänkulussa mitään järkeä?

Kuluneen kuukauden aikana tein pikaisen matkan Valenciaan tuon hiippakunnan arkkipiispan kutsumana pappien teemavuoden merkeissä, ja toisen Palma de Mallorcaa Baleaarien saarille, missä prelaturin apostolinen työ kasvaa aika voimakkaasti. Siellä tunsin jälleen kerran Jumalan nälän läsnäolon niin monissa sieluissa ja näin, miten he ottivat vastaan Opus

Dein hengen kiitollisina siitä, että sen avulla he pystyvät etsimään ja löytämään Pyhän Kolminaisuuden päivittäisissä toimissaan. Kuten aina näillä matkoilla, tukeuduin teidän kaikkien rukouksiin. Olkaa aina mukana!

23. päivänä vietämme jälleen rakkaan Don Alvaron poismenon muistopäivää. Muistaessani sitä hellittämättömyyttä, jolla hän aina rohkaisi meitä kääntymään pyhän Äitimme puoleen, suosittelen teille, että yhtyisitte yksityisesti hänen esirukoukseensa, että tämän Marian vuoden Jumalan armolahjat juurtuisivat syvästi sieluihimme.

Kuun lopussa, 28. päivänä, vietämme jälleen Isämme pappisvihkimyksen vuosipäivää. Yhtykäämme hänen esirukoukseensa paavin puolesta ja tämän avustajiensa puolesta, piispojen puolesta, koko maailman pappien, pappiskutsumusten ja

sääntökuntalaiskutsumusten
puolesta, koko Jumalan kansan
pyhyiden puolesta, jonka Jeesus on
hankkinut verensä hinnalla.(13)

Kaikella rakkaudellani siunaan teitä,
Teidän Isänne,

+ Javier

Roomassa, 1. maaliskuuta 2010

Alaviitteet

(1) Benediktus XVI, Paastonajan
viesti 2010, 30.10.2009.

(2) Josemaría Escrivá, Kristus kulkee
juuri ohi, nro. 77.

(3) Augustinus, Jumalan valtio, XIX,
21.

(4) Josemaría Escrivá, Jumalan
ystäviä, nro. 172.

(5) Mark. 7:15

- (6) Benediktus XVI, Paastonajan viesti 2010, 30.10.2009.
- (7) Augustinus, Saarna 169, 13 (PL 38, 923).
- (8) Josemaría Escrivá, Kristus kulkee juuri ohi, nro. 59.
- (9) Room. 3:22-25.
- (10) Benediktus XVI, Paastonajan viesti 2010, 30.10.2009.
- (11) Josemaría Escrivá, Kristus kulkee juuri ohi, nro. 64.
- (12) Josemaría Escrivá, muistiinpanoja perhekokoontumisesta, 11.7.1974.
- (13) Vrt. 1. Kor. 6:20; 7:23.
-

fi-fi/article/prelaatin-kirje-
maaliskuu-2010/ (22.4.2025)